

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: I. T.**, nar. „X“, státní příslušnost Makedonie, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem, se sídlem v Praze, Ječná 7/548, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem v Praze, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.3.2013, č.j. MV-116661-5/SO/sen-2012,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.3.2013, č.j. MV-116661-5/SO/sen-2012, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3.9.2012, č.j. OAM-1610-48/TP-2009, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 31.12.2010 (dále jen „zákon o pobytu“), neboť žalobce opakovaně vykonával trest odnětí svobody, a bylo tak shledáno důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Žalobce v žalobě uvedl, že došlo k nepřiměřeně přísnému výkladu pojmu „důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku“ dle ustanovení § 87 odst. 1 zákona o pobytu. Má za to, že trestná činnost, k níž došlo do roku 2004, tedy před 9 lety, nemůže být již považována za skutečnost odůvodňující aktuální nebezpečí pachatele této činnosti pro veřejný pořádek. Skutečnost, že soud dosud nerozhodl o osvědčení žalobce, nemá vliv na závěr o jeho nebezpečnosti pro účely zákona o pobytu, neboť osvědčení dle trestního zákona má zcela jiné právní důsledky i zákonem zamýšlené účely. Je zcela nerozhodné, zda žádá o pobyt trvalý nebo o pobyt nižšího stupně, neboť podmínky musí být posuzovány stejně. Otázka, čím se žalobce v minulosti živil, se nijak nedokazovala, navíc v České republice pracovat nesmí, právě s ohledem na skutečnost, že nemá trvalý pobyt. Poukázal na to, že v roce 2006, kdy byl odsouzen za trestné činy závažnější, mu soud neuložil trest vyhoštění, a to právě s ohledem na to, že má v České republice rodinu, a to je třeba považovat za směřodané. Orgány cizinecké správy nemají kompetenci jakkoliv žalobce trestat, avšak skutečným účelem napadeného rozhodnutí není prevence, ale trest za jeho trestnou činnost v minulosti. Nesouhlasí s úvahou, že na území České republiky může pobývat na základě jiného, nižšího pobytového statusu a že čím lepší povolení k pobytu cizinec se žádá, tím vyšší kritéria bezúhonnosti na něj stát může klást jako podmínku. Účelem odepření práva pobytu je prevence budoucího narušení veřejného pořádku. Ovšem pro porušování zákonů (např. formou obchodu s drogami) je přeci nerozhodné, zda pachatel má v České republice trvalý pobyt nebo přechodný pobyt anebo vízum. Orgánům cizinecké správy zákon nedává prostor pro stanovování podmínek vstupu a pobytu, tj. jakousi migrační selekci mezi cizinci, podstatné je důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku, které u žalobce není dáno. Vedle toho obecně namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný k věci uvedl, že žalobce opakuje námitky, které vznesl již v odvolacím řízení a v plném rozsahu odkázal na žalobou napadené rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třicet dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval procesními námitkami směřujícími k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

Ze žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vycházel z trestní historie žalobce, poukázal na jeho opakovaná trestní odsouzení a dovodil z nich trvalou nebezpečí narušení veřejného pořádku. Soud považuje úvahy žalovaného za dostatečně odůvodňující jeho právní názory a konstatuje, že nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí neshledal.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným zjistil soud tyto podstatné skutečnosti. Žalobce byl poprvé odsouzen za trestný čin rozsudkem Krajského soudu Ústí nad Labem ze dne 20.4.1998, sp.zn. 4 To 195/98. V té době vystupoval žalobce pod nepravým jménem. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání trestného činu podle § 187 odst. 1 trestního zákona, tj. nedovolená výroba a držení omamných a psychotropních látek a jedů, a byl mu uložen trest odnětí svobody nepodmíněně v trvání 18 měsíců se zařazením do věznice s dozorem a trest vyhoštění na 10 let. Po výkonu trestu odnětí svobody byl vyhoštěn dne 10.3.1999, avšak po vyhoštění se vrátil na území pod svým jménem. Dne 5.4.2000 byl žalobce rozsudkem Okresního soudu v Děčíně sp. zn. 4 T 71/2000 za maření výkonu úředního rozhodnutí odsouzen k trestu odnětí svobody nepodmíněně v trvání čtyř měsíců. Žalobce byl propuštěn na svobodu dne 31. 5. 2000. Z důvodu trvalého vyhoštění byl od té doby veden v evidenci nežádoucích osob. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 9.8.2006, sp. zn. 37 T 2/2005, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 19.6.2007, sp. zn. 2 T 38/2007, byl žalobce odsouzen k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 8 let za spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle ust. § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákona a sbíhající se trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 trestního zákona, jímž byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 18.3.2005, sp. zn. 4 T 17/2004. Žalobce byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Uvedeným rozsudkem uložený trest odnětí svobody žalobce vykonával ode dne 4.4.2004 do dne 23.6.2009, kdy byl usnesením Okresního soudu v Mostě ze dne 23.6.2009, sp.zn. 31 PP 34/2009, podmíněně propuštěn na svobodu, přičemž zkušební doba byla stanovena na 6 let a žalobci byl na tuto dobu zároveň stanoven dohled. Žádost o trvalý pobyt žalobce podal během výkonu trestu odnětí svobody dne 5.3.2009.

Podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Výkladem pojmu veřejný pořádek, který se v zákoně o pobytu vícekrát vyskytuje, se opakovaně zabývala judikatura správních soudů.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.9.2011, sp. zn. 7 As 112/2011, www.nssoud.cz, vyplývá následující: „*Veřejný pořádek pro účely § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zahrnuje krom norem právních také normy morální, sociální, politické, případně náboženské, přičemž pro naplnění dispozice tohoto ustanovení postačuje jejich porušení nižší intenzity, je-li dostatečně závažné ve vztahu k důsledkům plynoucím ze zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Takovým porušením tak může být i nemorální jednání napadající sám účel zákona o pobytu cizinců na území České republiky, tedy i snaha o získání povolení k trvalému pobytu na základě účelově*

učiněného prohlášení o uznání otcovství. Toto jednání je samo o sobě narušením veřejného pořádku, které navíc zakládá pro účely § 87k odst. 1 písm. b) citovaného zákona důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl v budoucnu narušit veřejný pořádek závažným způsobem.

Je v souladu s požadavkem proporcionality mezi omezujícím opatřením a závažností jednání, pokud zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, pro účely vyhoštění [§ 119 odst. 2 písm. b)] požaduje, aby došlo k závažnému narušení veřejného pořádku, kdežto pro účely zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu [§ 87k odst. 1 písm. b)] považuje za postačující existenci důvodného nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Toto rozlišování je odůvodněno rozdílem v intenzitě omezujících opatření, která lze přijmout na základě § 87k odst. 1 písm. b) a § 119 odst. 2 písm. b) citovaného zákona. Odepření práva trvalého pobytu je sice opatřením omezujícím volný pohyb osoby (tj. odepírajícím jedno z práv vyplývajících z práva volného pohybu), nicméně jde o omezení velmi nízké intenzity. Není jím totiž samo o sobě dotčeno právo pobytu tohoto cizince na území České republiky (kapitola III směrnice 2004/38/ES); dochází zde pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu.“

K argumentaci žalobce, že mu nebylo uloženo vyhoštění lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.6.2013, sp. zn. 3 As 78/2012, www.nssoud.cz, ve kterém se uvádí: „Zde je ovšem třeba upozornit na rozdíly mezi ustanovením § 119 odst. 2 písm. b) citovaného zákona, jehož výkladu provedeného rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu se stěžovatelka dovolává, a předmětným ustanovením zákona. Zatímco ustanovení § 119 (a obdobně také § 120) pracuje s pojmem „závažně narušuje veřejný pořádek, § 87k hovoří pouze o „důvodném nebezpečí, že by žadatel mohl narušit veřejný pořádek“. Zatímco tedy v případě správního vyhoštění vyhodnocují správní orgány konkrétní činy cizince z toho hlediska, zda k vážnému narušení veřejného pořádku již došlo, v případě žádosti o trvalý pobyt činí na základě jeho dosavadního chování určitou úvahu, zda takovéto narušení z jeho strany reálně hrozí. Takováto úvaha samozřejmě nesmí být svévolná a musí vyplývat přímo z chování dotyčné osoby, na rozdíl od předchozího však pro závěr správního orgánu není nutné, aby cizinec již čin nebo činy, jenž by mohly být hodnoceny jako závažné narušení veřejného pořádku, spáchal. Stačí, že takovouto hrozbu lze z jeho dosavadního chování důvodně presumovat. Stejně tak z hlediska požadované přiměřenosti opatření nelze přehlédnout rozdíly mezi instituty vyhoštění a povolení k trvalému pobytu. Zatímco v případě vyhoštění se jedná ve svých důsledcích o masivní zásah do práva pobytu cizince na území, v případě zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu se jeho pobytový status nijak nemění a dosavadní právní titul k pobytu na území bez dalšího nezaniká. O nějakém významnějším zásahu do pobytového statusu cizince se tak v zásadě ani nedá hovořit.

Z výše uvedeného je zřejmé, že v případě povolení k trvalému pobytu má správní orgán mnohem širší prostor k úvaze, zda umožní za zákonem stanovených podmínek cizinci pobyt na území, než je tomu u správního vyhoštění.“

Na základě shora uvedené judikatury ve vztahu k případu žalobce lze konstatovat, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Žalobce vystupoval na území České republiky opakovaně pod falešným jménem, podílel se na

distribuci drog, za což byl opakovaně odsouzen, vedle toho se dopustil i další trestné činnosti. Dosud nebylo rozhodnuto o tom, že by se žalobce osvědčil ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, neboť ta skončila teprve dne 23.6.2015. V době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu byl žalobce ještě ve výkonu trestu odnětí svobody a v době rozhodování správních orgánů byl žalobce ještě ve zkušební době. Jeho opakovaná trestná činnost svědčí o tom, že nešlo o jednorázový exces, ale naopak se jednalo o dlouhodobou neochotu respektovat základní pravidla chování na území České republiky. Takovýto přístup žalobce k pobytu na území České republiky bezpochyby zakládá důvodnou pochybnost o tom, že se žalobce nadále trestné činnosti dopouštět nebude. Argumentace žalobce, že mu nebylo uloženo vyhoštění trestními soudy, v daném případě neobstojí, neboť kritéria pro uložení vyhoštění (včetně správního) a udělení trvalého pobytu jsou odlišná, jak plyne ze shora citované judikatury. K závěru o nebezpečí narušení veřejného pořádku ve smyslu ustanovení § 87 k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu postačuje i protiprávní jednání nižší intenzity, než je tomu v případě vyhoštění. Udělení trvalého pobytu totiž značí, že je žadatel ve společnosti dostatečně integrován, což nelze tvrdit o osobě, která opakovaně porušuje základní pravidla této společnosti pácháním trestné činnosti. Správní orgány své rozhodnutí postavily na řádně zjištěném skutkovém stavu a vyvodily z něj závěr o stále trvajícím (aktuálním) nebezpečí opakování žalobcovy trestné činnosti. I s přihlédnutím ke kritériím přiměřenosti lze spolehlivě konstatovat, že zamítnutí žalobcovy žádosti bylo zcela na místě.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová